

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Közepesen hűvös

A szemben lévő lakás ablakában a több irányból torzult, homorú tükörkép egy nyitva hagyott ajtóból valamennyire belátható, folyosóra nyíló konyhát mutat, benne egy nőt a képnek háttal, ahogy épp átmegy a másik szobába.

Nincs még gyereke,
férjezetlen.

Még fiatal vagy, szép, egészséges.
Tudod, újrakezdhethéd, krákogja a folyosón egy reszelős hang, az idő közepesen hűvös az évszakhoz képest, enyhén szeles, csapadéktalan. Úgy tűnik, nyár este van.

A múlt hét elsodródó part végeláthatatlan nyílt vízen.

Rémálmaid türelmesek. Kikopott belőlük a pályakezdő szadisták reszkető izgatottsága, megvárnak. Éber távollétedben, mint amerikai filmek meglepetésbulit szervező fiataljai, kedélyesen tervezgetik az apró részleteket.

Egy férfi ül a gangon,
aki talán te vagy.

Lehet, persze, hogy csak rossz emlék. Széket hoz magának, mint aki elfáradt az egész napi rosszkedvben. Szarok vagyunk, megérdemeljük egymást, mondja, ezzel alszik el, míg rémálmai rutinos kéjencekként lassú, magabiztos mozdulatokkal munkához látnak.

Az unokák

Ez már a mi lakásunk, pók pók.
Igen, így beszélünk.
Az idős hölgy már nincs itt,
mi meg igen, pók pók.

Már hónapok óta, pók pók,
lakunk itt békében.
Ez jogilag rendes,
szabályos foglalás, pók pók.

Én Pókné Saci, pók pók.
Ő a férjem, dr. Pók Zsolt,
s több tucat gyermekünk.
Te meg jössz itt, pók pók.

Összecsavart újsággal, pók pók.
Tudjuk, mire készülsz.
Ez népirtás.
Ez a történelmünk, pók pók.

Megtámadjuk, pók pók,
a hagyatéki végzést,
EZ A MI KURVA OTTHONUNK,
egy egész lakótelep, pók pók.

A hölgy sohasem mondta, pók pók,
hogyha ő már nem lesz,
ne jöhetnének ide.
Te meg fertőtlenítővel, pók pók,

meg még takarítasz, pók pók,
meg még rendezkedsz is,
és meg sírsz is, bazmeg.
De eljött a mi időnk, pók pók.

Na takarodj innen, pók pók,
mindjárt jön az uram,
már ott ereszkedik,
Zsolti, ezt nézd, mi van, pók pók.

Te is megdöglesz majd, pók pók.
Azt ne hidd, hogy vége, pók pók.
Jönnek majd akkor is, pók pók,
az unokák, pók pók. Pók, pók.